

Міністерство освіти і науки України
Одеська державна академія будівництва та архітектури
Національний університет "Одеська політехніка"
Національна спілка журналістів України

МАТЕРІАЛИ

Всеукраїнської науково-практичної конференції
«Інновації в освіті: сутність, проблеми, перспективи»
27-28 жовтня 2022 р.

м. Одеса

**Міністерство освіти і науки України
Одеська державна академія будівництва та архітектури
Національний університет "Одеська політехніка"
Національна спілка журналістів України**

МАТЕРІАЛИ

Всеукраїнської науково-практичної конференції

«Інновації в освіті:

сутність, проблеми, перспективи»

27-28 жовтня 2022 р.

м. Одеса

УДК: 37.01+008.2

I 66

I 66 Інновації в освіті: сутність, проблеми, перспективи // Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції (Одеса, 27-28 жовтня 2022 р.) 124 с.

Збірник матеріалів Всеукраїнської науково-практичної конференції «Інновації в освіті: сутність, проблеми, перспективи» вміщує матеріали, які досліджують проблеми освіти у вимірі сучасних глобальних зрушень, нові стратегії розвитку освіти, здоров'язберігаючі освітні технології, освітні стратегії розвитку духовної та світоглядної культури особистості громадянського суспільства, історію розвитку освіти в Україні та інновації правової освіти.

Рекомендовано для науковців, педагогів, докторантів, аспірантів, студентів.

Рекомендовано до публікації Вченою Радою ОДАБА (протокол № 2 від 20.10.2022 року)

УДК: 37.01+008.2

I 66

© Одеська державна академія
будівництва та архітектури, 2022

з іншими людьми: він є конструктором Я-для-другого, що функціонує у ситуації спілкування у зв'язку з необхідністю уявляти себе іншому, конструювати себе йому. На цій основі формується певне враження у партнера щодо спілкування про суб'єкт, його ставлення до суб'єкта [3]. Важливою функцією зовнішнього вигляду є формування соціально-психологічного образу людини, її гендерної, вікової ідентичності, вказівку на соціально-стратифікаційні показники індивіда [2]. Крім цього, власний зовнішній вигляд виступає об'єктом пізнання самим індивідом, і цей процес супроводжується емоційно-оцінним ставленням до свого зовнішньому вигляду (у тому числі до відображеного зовнішнього вигляду). Зовнішній вигляд займає певне місце у ціннісно-смысловій картині світу людини [2], що відбивається у ступені значимості зовнішнього вигляду у структурі відносин особистості.

Таким чином, під перфекціонізмом як соціально-психологічним феноменом розуміють певний тип спрямованості особистості на власний зовнішній вигляд як інтегрального утворення, яке полягає у сукупності стійких мотивів, переконань та установок, пов'язаних з необхідністю виглядати абсолютно (ідеально) і характеризується значимістю свого зовнішнього вигляду в структурі відносин особистості та певної самооцінкою свого зовнішнього вигляду.

Отже, надзвичайно актуальним та своєчасним виявляється вивчення перфекціонізму, спрямованого на зовнішність, для позначення якого у наступних наших роботах буде використовуватися термін «фізичний перфекціонізм».

Література:

1. Баранская Л.Т. Факторы риска расстройств личностной адаптации у пациентов эстетической хирургии: автореф. дис. ... доктора псих. наук. М., 2010. 44 с.
2. Лабунская В.А. Не язык тела, а язык души! Психология невербального выражения личности. Ростов н/Д: Феникс, 2009. 344 с.
3. Лабунская В.А. Экспрессия человека: общение и межличностное познание. Ростов-н/Д: Феникс, 1999. 608 с.
4. Парамонова В.В. Феномен телесного перфекционизма как социокультурная патология. *Культурно-историческая психология*. 2009. № 3. С. 34–41
5. Рамси Н., Харкорт Д. Психология внешности / пер. с англ. СПб.: Питер, 2009. 256 с.
6. Соколова Е.Т. Нарциссизм как клинический и социо-культурный феномен. *Вопросы психологии*. 2009. № 1. С. 67–81.
7. Холмогорова А.Б., Гаранян Н.Г. Культура, Эмоции и Психическое здоровье. *Вопросы психологии*. 1999. № 2. С. 61–74.
8. Hewitt P.L., & Flett G.L. Perfectionism in the self and social contexts: Conceptualization, assessment, and association with psychopathology. *Journal of Personality and Social Psychology*. 2001. № 5. P. 21–39.

Боринштейн Євгеній Русланович – доктор філософських наук, професор, завідувач кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

Бондаренко А. Р. – студентка 3 курсу Архітектурно-художнього Інституту Одеської державної академії, будівництва та архітектури

СОЦІАЛЬНІ ЛІФТИ ЯК МЕХАНІЗМ ДЕРЖАВНОЇ МОЛОДІЖНОЇ ПОЛІТИКИ

Актуальність даного дослідження полягає у тому, що поняття "соціальних ліфтів" останнім часом стало сильніше впроваджуватися в нашу реальність. Цей необхідний соціальний механізм тісно пов'язаний з нашим життям, через що став найважливішим завданням суспільства, яке прагне збереження своїх структур. У ході проведення

дослідження цього феномена було вирішено такі завдання: детальний аналіз трактування поняття "соціальний ліфт", виявлення його особливостей та проблем, важливість його впровадження у культуру.

Загалом соціальну мобільність можна охарактеризувати як рух або перехід індивіда або його сім'ї з одного статусу в інший. Таким чином, зсув може вироблятися вище або нижче і не завжди можна відразу визначити, чи є ця зміна позитивною або негативною. Такі соціальні зрушення можуть статися з часом, коли перехід виробляється через різні соціальні взаємодії, прагнення та бажання.

Мобільність більшою чи меншою мірою дає людям переваги, оскільки вони мотивовані різними факторами у суспільстві та працюють над досягненням нових ролей, які пропонують їм більш високий рівень життя та більшу винагороду. Багато соціологів вважають, що соціальна мобільність є хорошим критерієм для виміру успіху демократичного суспільства [1]. Адже саме мобільність сприяє зміні менталітетів, які сформувалися у суспільстві, і є стрижневим чинником суспільної стабільності, функціонування та виживання держави. У зв'язку з цим доцільно розглядати становлення системи управління як сукупність таких трансформаційних компонентів (мети, принципів, структур, статусів тощо) та зв'язків між ними щодо всіх напрямків [5].

Нові вимоги та стандарти якості життя громадян – є двигуном нових рівнів у суспільному розвитку, зв'язаним насамперед із політичною, правовою, соціальною та культурною трансформацією [2, 3]. Відповідно створення владою необхідних умов для успішної та ефективної самореалізації, розвиток потенціалу молоді, підтримка всіляких ініціатив у науці, суспільних та творчих сферах - підвищує добробут спільноти. Після цього соціальний ліфт стає невід'ємним механізмом суспільства або соціальним інститутом, за допомогою якого кожен має можливість змінити свій соціальний статус [4].

Принагідно зауважимо, що поняття соціального ліфта у науковий вжиток запровадив Пітірім Сорокін. Дослідник вважав, що людині для швидкої зміни свого статусу потрібно знайти зручний канал мобільності, тобто відповідний соціальний ліфт. Існують такі канали мобільності як: армія, церква (найзатребуваніший соціальний ліфт), освіта (найдоступніший соціальний ліфт, який здатний забезпечити вертикальне сходження людини від низького до більш високого соціального статусу), сім'я (шлюб) (практична реалізація соціального ліфта можлива лише тоді, коли у подружжя різний соціальний статус), бізнес (власність), держслужба, спорт, політика (орієнтуються на просування перспективних фахівців, що дозволяє забезпечити змінність кадрів та підтримувати конкуренцію між політичними діячами), мистецтво (нестандартний соціальний ліфт через вимоги до вроджених особливостей та талантів людини, тому користуватися ним може невелике коло людей), також можна виділити інтернет (розвиток сучасних технологій, популярність соціальних мереж, перехід бізнесу в онлайн-простір — ці чинники дуже вплинули на становлення нового цифрового соціального ліфта).

Соціологи зазвичай ділять "ліфти" за двома характеристиками: у якому напрямі відбувається рух і коли відбувається мобільність [2]. Виходячи з цих двох концепцій, соціальна мобільність може бути розбита на незалежні один від одного інші типи: горизонтальна та вертикальна мобільність.

Горизонтальна конкретизує зміну ряду занять людини, при цьому її загальне соціальне становище залишається незмінним. Вертикальна мобільність - відноситься до зміни професійного, політичного чи релігійного статусу людини, що викликає зміну її соціального стану.

Соціальна мобільність сильно залежить від загальної структури соціальних статусів та занять у даному суспільстві [1]. На соціальний статус також впливають такі чинники як: здоров'я (термін «соціальний градієнт» щодо здоров'я відноситься до ідеї про те, що нерівність щодо здоров'я пов'язана із соціальним статусом людини), як вже було вище згадано освіту (має значення як репутація вишу, так і отримана спеціальність), дохід (можна розглядати як частину теорії кривої Великого Гетсбі), раса (як фактор, що впливає на

мобільність і висхідний до колоніальних часів), стать (жінки, порівняно з чоловіками, відчують меншу соціальну мобільність [6].

У напрямку вивчення "соціальних ліфтів" можна звернути увагу на не менш важливі компоненти як: види соціальної мобільності (організована - переміщення людини або цілих груп вгору, вниз або по горизонталі керуються державою за згодою або без згоди людей; і структурна - викликана змінами у структурі економіки і відбувається поза волею та свідомістю окремих індивідів), маргінали (індивіди та групи, виключені із системи звичних соціальних зв'язків і що знаходяться на межах соціальних верств та структур) та дауншифтинг (гра на соціальне зниження, відмова від нав'язаних соціумом цінностей, повернення до себе, до своїх бажань) [7].

Таким чином, одним із шляхів регулювання індивідуальності буття людини є її просторова активність, бажання змінювати своє територіальне існування. Соціальний простір не дається людині в готовому вигляді, воно будується і організується ним самим.

Література:

1. Alesina, A. & Stantcheva, S. & Teso, E., 2018. "Intergenerational Mobility and Preferences for Redistribution," *American Economic Review*, American Economic Association, vol. 108(2), p. 521-554, February.
2. Benabou, R. and E.A. Ok (2001), "Social mobility and the demand for redistribution: the poutm hypothesis", *Q J Econ*, Vol. 116/2, pp. 447-487
3. Bibi, S., J.Y. Duclos and A. Araar (2014), "Mobility, taxation and welfare". *Social Choice and Welfare*, Vol. 42/3, pp. 503-527.
4. Chan, T.W. (2018), "Social mobility and the well-being of individuals". *The British Journal of Sociology*, Vol. 69/1, pp. 183-206.
5. Коваліско Н. В. (2015) Специфіка й механізми функціонування соціальних ліфтів у сучасному суспільстві. Актуальні проблеми філософії та соціології. № 6. С. 79–82.
6. Бауман З. Індивідуалізоване суспільство. Пер. з англ. за ред. В. І. Л. Іноземцева. М.: Логос, 2002. - 390 с.
7. Хасанов І.І. Соціальні ліфти як засіб соціальної динаміки суспільства. *Інтеграція наук*. 2018. №8 (23). С. 273-274.

Гавриш Ніколь Євгенівна – студентка III року навчання спеціальності 034 «Культурологія» соціально-гуманітарного факультету Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

Науковий керівник: Самчук Лариса Сергіївна – кандидат філософських наук, викладач кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

СТАН ОРГАНІЗАЦІЇ СОЦІОКУЛЬТУРНИХ ПРОЄКТІВ ДЛЯ СІМЕЙ В УКРАЇНІ

Сім'я є важливим джерелом соціально-культурного та економічного розвитку суспільства, яка робить значний внесок у розвиток його духовного потенціалу. Вона продукує головне суспільне багатство – людину, витрачає на це певні духовні та матеріальні ресурси, сприяючи її формуванню, становленню і розвитку.

З одного боку, сім'я – досить авторитетне, замкнуте об'єднання людей, яке захищає свій внутрішній світ. З іншого, – осередок, відкритий для всього, що відбувається в суспільстві, світі. Спілкування в сім'ї складається не лише з волі її членів, але й під впливом зовнішніх умов соціально-культурного життя суспільства [1, с. 13]. Сучасна соціально-економічна ситуація в Україні спричинює значні ускладнення у виконанні сім'єю своїх функцій. Значна частина родин не змогла адаптуватися до нових соціальних і економічних умов. Це викликає в людей посилення емоційного напруження, роздратування й